

Chez Spoon

Sáng mùa Đông. Mặt trời hồng. Đẹp quá. Ly cà phê óng ả mặt trời. Tôi nhìn sâu, tôi nhìn xa, tôi nhớ mặt người. Tôi nhớ cả nụ cười ai đó...

Đà Lạt tôi ơi, hoa quỳ trước ngõ. Áo vàng em, màu gió cũng vàng. Nắng bình minh mù sương đang tan. Gió bình minh mơn man hành liễu...

Ai giàu có chắc gì không thấy thiếu / một ngày sau, một tương lai bình yên...cho nên người ta xây dựng những ngôi đền, xây dựng những ngôi Chùa, những Thánh Đường tráng lệ...

Ai chẳng nghĩ có một ngày dâu bể? Nghĩ rồi sao? Buồn quá? Thở dài? Những tờ Kinh là cánh cửa tương lai...Những lời nguyện, nỗi u hoài chia sẻ?

Bác Sĩ Yersin để trọn đời cho nước Việt, tôi - người Việt mà...sao tôi tha hương? Đại lộ Yersin, nhà thờ Con Gà, tiếng chuông...ai Đà Lạt không buồn khi xa Đà Lạt?

"Trái vách quế gió vàng hiu hắt, mảnh nhung y lạnh ngắt như tờ!". Ôn Như Hầu tả vậy trong thơ, thương nhớ những khối tình để nơi biên ải...

Những người Cung Nữ là những nàng con gái / ở thâm cung chờ đợi Vua nhìn. Biết bao người không thấy một bình minh...như em vậy - từ tôi xa Tổ Quốc!

*

Biết bao nhiêu người con trai không cam chịu cúi đầu nhẫn nhục, lấy núi non làm tường vách thời gian...Đà Lạt của tôi ơi, áo lụa em vàng, thôi, vách quế đành phơi kỷ niệm!

Nếu hoa quỳ tự dựng màu tím...

Nếu áo vàng tự dựng khói sương...

Thì bài thơ sáng nay tôi không thấy chập chờn / qua khói cà phê, một Quê Hương diệu vợ...

Đường nào đi, cuối cùng cũng tới? Tôi cầm chiếc muỗng lên khuấy tan mặt trời. Tôi đang ngồi đây, hiên quán quê người, tên bảng hiệu Spoon thấy như duyên như nợ!

Còn chiếc muỗng cũng là còn chút nhớ...Có chút nhớ nào nhỏ hơn đại dương?

Trần Vấn Lệ